

ЛИКОВЕН ЕСЕЈ

Bo „Casa di Dante“ - Firence

/октомври-1999/

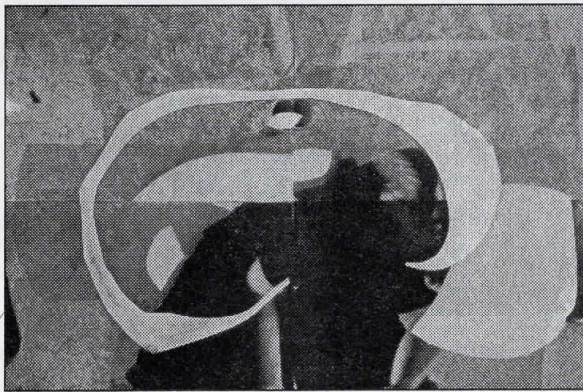
ВО ГРАДОТ НА СТАРИТЕ ПЕДЕРИ СО НОКТИ МАНИКИРАНИ И ПУДЛИ ЛИГАВИ, МАРЈАНА КОСТОЛЧИНОСКА ЈА ОДРЖА СВОЈАТА ТРЕТА САМОСТОЈНА ИЗЛОЖБА „МАЛИ РАБОТИ ОД СЕКОДННЕВИЕТО“.

Таа дипломира на ФЛУ-1997 на отсек педагошки, насока графика. Оваа изложба беше комбинација од претходните две, првата одржана во ОГС - 1998, ненасловена а инспирирана од нејзините ученици и втората од 1999-јуни, ДЛУМ - изложба на фотоколажи „Кафе, цигари и разговори“.

(Во каталогот се потпишале четири масни имиња, кои железни врати отвораат: Винченцо Бјанки-Cara Marjana ...il mio pensiero... Атилио Беланка, Борис Петковски - La mia ex studentessa, e "figlia del suo tempo" и Сузана Милевска.)

Како да го доживееме овој модернизам, кој така итро се противува меѓу ребрата на современото? Еве едно непосредно „аргументирање“ на шармот на површина, ефектот на импулсивноста, брзината на непромисленоста и предноста на искреноста: „Овие фотоколажи се викаат: Марјана/автопортрет, Јасмина/пријателка, Марија/другарка, Ерик/мистичен маж и некои други“. Значи, треба да се искористи непосредноста за да не те боли глава и зошто „Кафе, цигари и разговори“?

Марјана ми звони по телефон и ме повикува да се сртнеме за да напишам ликовен есеј за неа. Се

среќаваме во „Штрк“, порачуваме кафе, Марјана пали цигара и почнува да ми раскажува, инспирирана, за искуството од Фиренца. Јас прашувам и запишуваам. Таа ми одговара и така разговараме. Да замислим дека „трета персона“, уфрлена во играта, ме фотографира, ја фотографира Марјана во вербалната акција. По постапката на развивање и зголемување, филмовите влегуваат во полињата за контакт со останатите парчиња од хартија и платно.

И, тута започнува „биографското“ колажирање.

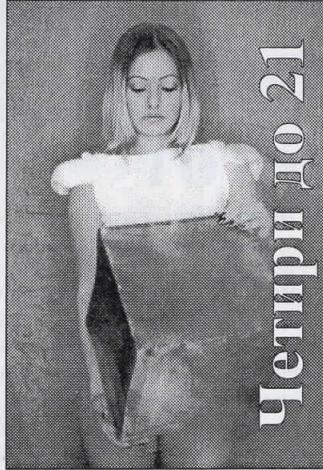
Како во училиница: истакнување, издвојување, заобиколување, повторување, пречкрутување, прсни боја (непрепознатливо претопување на талог, дим, лице и реченица) и оценување на цртежите:

Многу добар (4)

Од ДАНТЕ АЛИГИЕРИ

за уметноста на дваесеттиот век

Ианка АПОСТОЛОВА

Фоје на МНТ, „4 до 21“ - групна изложба на која се претставени четиворица автентри од најмладата генерација ликовни уметници пред иконите на 21. век: Игор Сековски - „Контра перспектива“ - инсталација; Борис Шемов - „Фриз“ - компијутерска графика; Гордана Вренцоска - „Да се виде... Разум, Волја, Љубов, Храброст, Дух“ - инсталација; Станислава Шаровик - „Тишина“ - фотографии.

Станислава Шаровик (1974) дипломирала на сликарство на ФЛУ, Скопје (1997), во класата на проф. Родольуб Анастасов. Гордана Вренцоска (1973) дипломирала на ФЛУ, Скопје (1997), отсек сликарство, во класата на проф. Родольуб Анастасов, насока модно креирање. Борис Шемов (1974) дипломирал на ФЛУ, оддел сликарство (1997), отсек рачна изработка на хартија, во класата на проф. Симон Шемов. Игор Сековски (1972) дипломирал на ФЛУ (1997), на оддел сликарство, отсек реставрација и конзервација.

Гордана Вренцоска ја користи фотографијата (коцка, платно, перница, лента) за да раскаже приказна за различните состојби на духот (Разум, Волја, Љубов, Храброст), а расфраните материјали на подот (и кукла, која асоцира на личноста) укажуваат на непостојаноста и минливоста на материјата, при што единствено духот останува вечен и присутен.

Кај Станислава Шаровик се присутни црно-бели фотографии (под наслов „Тишина“) на екстериерни структурални форми, набљудувани од необични агли. Архитектурата е со редуцирани и прочистени елементи поради кои оние екстериерни целини, кои вообичаено се раздвижени, оддаваат впечаток на некој медитативен и метафизички свет.

„Фриз“ на Борис Шемов е приказ на повеќе портрети или „маски“ на реални луѓе. Испреплетување на определеноста со компјутерската графика и нејзините неограничени можности, постојаниот прилив на информации и психолошката состојба на човекот „заробен“ во овој свет. Преку изобличеност, лупче и деконструкција на човековиотлик е прикажана метаморфозата на неговиот ум, со „претстави“ што настојуваат да се „ослободат“, да „излезат“, да „дишат“.

За разлика од нив, Игор Сековски се изразува тродимензијонално, минималистички и со совршена прецизна форма. Го обликува амбиентот со различна поставеност на осум пластични цевки во четири прави агли (различни по големина и поставеност), со што го постигнува ефектот на „Контра перспектива“. Особено важна улога во обликувањето на естетскиот принцип на оваа инсталација игра светлото, кое ги дематеријализира прозирните стаклени цевки, а белиот стерилен простор станува етеричен и лебдечки.

Мая ЧАНКУЛОВСКА

СТУДЕНТСКИ ЗБОР

